

Rahassa kieriskelyä, elämän tuhoamista – totuus niin sanotusta ”Äiti Teresasta.”

Rolling in money, ruining lives - the truth about so-called "Mother Teresa."

29/05/2010

Äiti Teresan illuusioiden talo

Kuinka hän vahingoitti auttajiaan, kuten myös niitä, joita nämä 'auttoivat'.

kirj. Susan Shields

Seuraava artikkeli on lehdestä *Free Inquiry, Vuosikerta 18, Numero 1*

Joitakin vuosia siitä, kun minusta tuli katolinen, liityin Äiti Teresan seurakuntaan, Rakkauden Lähettiläisiin (Missionaries of Charity). Olin yksi hänen sisaristaan yhdeksän ja puolen vuoden ajan asuen Bronx'issa, Roomassa ja San Francisco'ssa, kunnes petyin ja läksin toukokuussa 1989. Kun palasin maailmaan aloin purkaa sitä valheiden vyyhteä, jossa olin elänyt. Ihmettelin, kuinka olin voinut uskoa niihin niin kauan.

Kolme Äiti Teresan opetusta, jotka ovat perustavia hänen uskonnolliselle seurakunnalleen, ovat kaikki sitäkin vaarallisempia, koska hänen sisarensa uskovat niihin niin vilpittömästi. Perustavin on uskomus, että niin kauan kuin sisar tottelee, hän tekee Jumalan tahtoa. Toinen on uskomus, että sisarilla on vaikutusvaltaa Jumalaan, jos valitsevat kärsimyksen. Heidän kärsimyksensä tekee Jumalan hyvin iloiseksi ja sitten Hän jakelee enemmän suosiota ihmiskunnalle. Kolmas on uskomus, että kaikki kiintymys inhimillisiin olentoihin, jopa palveltaviin köyhiin, muka häiritsee Jumalan rakkautta ja sitä täytyy huolellisesti karttaa ja välittömästi juuria pois.

Pyrkimykset estää kaikki kiintymiset aiheuttavat seurakunnassa jatkuvaa kaaosta ja sekaannusta, liikettä ja muutosta. Äiti Teresa ei keksinyt näitä uskomuksia – ne olivat vallitsevia uskonnollisissa seurakunnissa ennen Vatikaani II:ta – mutta hän teki kaiken, mikä oli hänen vallassaan (joka oli suuri) vahvistaakseen niitä. Kun sisar on kerran hyväksynyt nämä harhaluulot, hän tekee melkein mitä tahansa. Hän antaa tuhota terveytensä, laiminlyö niitä, joita vannoi palvelevansa ja sammuttaa tunteensa ja itsenäisen ajattelunsa. Hän voi sulkea silmänsä kärsimykselle valistaa kanssasisariaan, valehdella helposti ja ohittaa lait ja asetukset.

Naiset monista maista liittyivät Äiti Teresaan odotuksessa, että voisivat auttaa köyhiä ja päästä itse lähemmäksi Jumalaa. Lähtiessäni siellä oli yli 3000 sisarta noin 400 talossa siroteltuna kaikkialle maailmaan. Monista näistä sisarista, jotka luottivat Äiti Teresan ohjaavan heitä, on tullut särkyneitä ihmisiä.

Musertavien todisteiden edessä jotkut heistä ovat lopulta myöntäneet, että heidän luottamuksensa on petetty, että Jumala ei ole voinut antaa niitä määräyksiä, joita he kuulevat. Heille on vaikeaa tehdä päätös lähteä – heidän itseluottamuksensa on tuhottu eikä heillä ole mitään koulutusta sen lisäksi, mitä toivat mukanaan liityessään. Minä olin yksi niistä onnellisista, jotka onnistuivat kokoamaan kylliksi rohkeutta lähteä pois.

Toivossa, että toisetkin voisivat nähdä tämän muka pyhyiden tien harhaluulon, kerron vähän siitä, mitä tiedän. Vaikka on suhteellisen vähän niitä, joilla on kiusaus liittyä Äiti Teresan sisarten seurakuntaan, on monia, jotka ovat anteliaasti tukeneet hänen työtään, koska eivät ymmärrä, kuinka hänen kieroutuneet olettamuksensa kuristavat pyrkimyksiä lievittää kurjuutta. Tietämättä, että

suurin osa lahjoituksista seisoo käyttämättömänä hänen pankkitileillään, heitä myös petetään luulemaan, että ovat auttamassa köyhiä.

Rakkauden lähettiläänä minut määrättiin kirjaamaan lahjoituksia ja kirjoittamaan kiitoskirjeitä. Rahaa tuli hurjaan tahtiin. Postinkuljettaja toi usein kirjeet säkeissä. Kirjoitimme säännöllisesti kuitteja yli 50000 dollarin shekeistä. Joskus lahjoittaja soitti ja kysyi olimmeko saaneet hänen shekkinsä odottaen meidän muistavan sen, koska se oli niin suuri. Kuinka olisimme voineet sanoa, ettemme voimeet muistaa sitä, koska olimme saaneet niin monia, jotka olivat vieläkin suurempia?

Kun Äiti puhui julkisesti, hän ei koskaan pyytänyt rahaa, mutta hän kyllä kehotti ihmisiä tekemään uhrauksia köyhille, antamaan ”kunnes se sattuu.” Monet antoivat – ja antoivat sen hänelle. Saimme koskettavia kirjeitä ihmisiltä, ilmeisesti itsekin köyhiltä, jotka olivat tekemässä uhrauksia lähettääkseen meille vähän rahaa nälkää näkeville Afrikassa, tulvan uhreille Bangladeshissa, tai köyhille lapsille Intiassa. Suurin osa rahasta seiso pankkitileillämme.

Lahjoitusten tulvan katsottiin olevan merkki siitä, että Jumala hyväksyy Äiti Teresan seurakunnan. Esimiehemme kertoivat meille, että me saimme enemmän lahjoja, kuin toiset uskonnolliset seurakunnat, koska Jumala oli mielistynyt Äitiin ja koska Rakkauden Lähettiläät olivat uskollisia uskonnollisen elämän aidolle hengelle.

Useimmilla sisarilla ei ollut aavistustakaan siitä, kuinka paljon rahaa seurakunta kasasi. Loppujen lopuksi meitä käskettiin olla kokoamatta mitään. Eräänä kesänä Rooman liepeillä asuvat sisaret saivat enemmän tomaattilaatikoita, kuin pystyivät jakamaan. Kukaan heidän naapureistaan ei halunnut niitä, koska sato tuona vuonna oli ollut hyvin runsas. Sisaret päättivät purkittaa tomaatit mieluummin, kuin että olisivat antaneet niiden pilaantua, mutta kun Äiti sai tietää, mitä he olivat tehneet, hän oli hyvin tyytymätön. Tavaroiden varastointi osoitti luottamuksen puutetta jumalalliseen Kaitselmukseen.

Lahjoitukset virtasivat sisään ja talletettiin pankkiin, mutta niillä ei ollut mitään vaikutusta askeettiseen elämäämme ja vielä vähemmän vaikutusta niiden köyhien elämään, joita yritimme auttaa. Elimme yksinkertaista elämää, vailla kaikkia ylellisyyksiä. Meillä oli kolme vaatekerta, joita korjasimme, kunnes materiaali oli liian haurasta enää parsia. Pesimme omat vaatteemme käsin. Loppumattomat kasat lakanaoita ja pyyheliinoja kodittomien yösuojastamme pesimme myös käsin. Peseytymisemme tapahtui vain yhdellä ämpärillisellä vettä. Hammaslääkärin ja lääkärin tarkastukset nähtiin tarpeettomana ylellisyytenä.

Äiti piti tarkan huolen, että säilytämme köyhyyden henkemme. Rahan tuhlaaminen tuhoaisi tuon köyhyyden. Hänellä näytti olevan pakkomielle käyttää vain yksinkertaisimpia keinoja työssämme. Oliko tämä niiden ihmisten etujen mukaista, joita yritimme auttaa, vai käytimmekö itseasiassa niitä työkaluna edistämään omaa ”pyhyttämme.?” Haitilla sisaret köyhyyden hengen säilyttämiseksi käyttivät neuloja, kunnes ne tylsyivät. Nähdessään tylsien neulojen aiheuttaman kivun jotkut vapaaehtoiset tarjoutuivat hankkimaan lisää neuloja, mutta sisaret eivät suostuneet.

Kerjäsimme ruokaa ja tarvikkeita paikallisilta kauppiailta, ikäänkuin meillä ei olisi ollut mitään. Yhdessä niistä harvinaisista tapauksista, kun meiltä loppui lahjoitettu leipä, me menimme kerjäämään paikalliseen kauppaan. Kun pyyntömme torjuttiin, esimiehemme määräsi, että soppakeittiö voisi toimia tuon päivän ilman leipää.

Ei vain kauppiaille tarjottu tilaisuutta olla antelias. Lentoyhtiöitä pyydettiin lennättämään sisaria ja lentorahtia veloitusetta. Sairaaloitten ja lääkäreitten odotettiin absorboivan sisarten hoitokustannukset, tai hyödyntävän uskonnolliseen takoitukseen nimettyjä varoja. Työmiehiä kehoitettiin työskentelemään ilman palkkaa, tai alennetulla palkalla. Me luotimme vahvasti

vapaaehtoisein, jotka tekivät pitkiä päiviä soppakeittiöissä, suojissa ja päiväleireillä.

Eräs ahkera maanviljelijä omisti monta tuntia päivässä ruuan keräämiseen ja jakamiseen meidän soppakeittiöillemme ja suojillemme. ”Ellen tulisi, niin mitä te söisitte?” hän kysyi.

Perustuslakimme kielsi meitä kerjäämästä enemmän kuin tarvitsimme, mutta kun oli kysymys kerjäämisestä, niin pankkiin kasaantuneita miljoonia dollareita käsiteltiin, kuin niitä ei olisi ollut.

Vuosien ajan jouduin kirjoittamaan tuhansia kirjeitä lahjoittajille kertoen heille, että heidän lahjansa käytettäisiin tuomaan Jumalan rakastavaa sääliä köyhistä köyhimmille. Onnistuin pitämään valittavan omantuntoni aisoissa, koska meille oli opetettu, että Pyhä Henki johti Äitiä. Hänen epäilemisensä oli merkki, että meiltä puuttui luottamusta ja mikä vielä pahempaa syyllisyyttä ylpeyden syntiin. Hyllytin vastustukseni ja toivoin jonakin päivänä ymmärtäväni, miksi Äiti tahtoi koota niin paljon rahaa, kun hän itse oli opettanut meitä, että jopa tomaattikastikkeen varastoiminen osoitti luottamuksen puutetta jumalalliseen Kaitselmukseen.

Susan Shields oli lähes vuosikymmenen ajan Rakkauden Lähettiläiden sisar. Hänellä oli tärkeä rooli Äiti Teresan organisaatiossa, kunnes erosi.